

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wniosła zgodnie z art. 230 WE skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 stycznia 2007 r. (Sprawa COMP/F/38.899 — Rozdzielnic z izolacją gazową C (2006) 6762 wersja ostateczna), na podstawie której Komisja uznała, iż skarżący oraz inne przedsiębiorstwa są odpowiedzialni za naruszenie art. 81 WE, a także wraz z dniem 1 stycznia 1994 r. art. 53 EOG, którego dopuścili się w sektorze rozdzielnic z izolacją gazową (zwanymi dalej „RIG”) poprzez zawarcie szeregu porozumień i uzgodnionych praktyk polegających na a) podziale rynku, b) przydzieleniu ilości i zachowaniu poszczególnych udziałów rynkowych, c) przyznaniu określonym producentom poszczególnych projektów RIG (ustalenie ofert przetargowych) oraz manipulowaniu procedurą przetargową w zakresie tych projektów, d) ustalaniu cen, e) zawieraniu porozumień w celu zawieszenia umów licencyjnych zawartych z podmiotami niebiorącymi udziału w kartelu oraz f) wymianie istotnych informacji rynkowych. Pośilkowo, skarżący wnosi o umorzenie lub zmniejszenie nałożonych na niego grzywien.

Według skarżącego, Komisja najwyraźniej oparła swoje ustalenia na trzech porozumieniach stwierdzając istnienie ogólnoświatowego kartelu. Nawet w przypadku wystąpienia takiej sytuacji, skarżąca wnosi o to, iż Komisja nie posiada uprawnień w zakresie określenia zachowań mogących wpłynąć na ograniczenie konkurencji poza obszarem EOG.

Skarżąca utrzymuje, że w świetle kryteriów mających zastosowanie Komisja nie wykazała w sposób wymagany prawem uczestnictwa strony skarżącej w Europie, lub tego, że europejscy dostawcy rozdzielnic z izolacją gazową w zamian za zobowiązanie japońskich dostawców co do braku dostarczania tablic rozdzielczych w Europie „przypisali” projekty europejskie do kontyngentu europejskiego „KRIG” (¹). Zarzuca ona następnie Komisji, to, iż oparła się ona celem potwierdzenia na równie pośrednich, niejasnych i niepotwierdzonych środkach dowodowych polegających głównie na ustnych oświadczeniach woli złożonych przez podmiot składający wniosek o współpracę. Zarzuca ona również Komisji brak zapoznania się z dowodami przedstawionymi celem zaprzeczenia tym kompromitującym oświadczeniom.

Ponadto, skoro nie zaprzecza ona swojemu uczestnictwu w porozumieniu KRIG, strona skarżąca podtrzymuje, że przedmiotowa umowa była umową o zasięgu światowym, nie obejmującą swoim zakresem Europy oraz, która nie podlegała uprawnieniom Komisji. Jej zdaniem Komisja starając się zastosować wobec skarżącej swoje uprawnienia całkowicie uzależniła swoją prawną ocenę od kwestii przyjęcia „wspólnego stanowiska” (stanowiącego o powstrzymaniu się Japończyków od wejścia na rynek europejski, natomiast w przypadku przedsiębiorstw europejskich od konkurowania na obszarze Japonii) oraz od tego, czy japońskie przedsiębiorstwa były regularnie informowane o pewnych projektach europejskich lub tego, czy były one przypisywane europejskiemu KRIG jako część owego wspólnego porozumienia. W konsekwencji strona skarżąca utrzymuje, iż Komisja nie ustaliła, iż należało uznać stronę skarżącą za odpowiedzialną za szereg naruszeń popełnionych na poziomie europejskim oraz, popełnienia przez Komisję oczywistego błędu w ocenie.

Strona skarżąca podnosi również, iż zaskarżoną decyzję wydano z naruszeniem procedury. Uznaje ona w tym kontekście naruszenie jej prawa do obrony w związku z brakiem przedstawienia

przez Komisję odpowiedniego uzasadnienia, nie udostępnienia przez nią pewnych dowodów oraz zniekształcenia pozostałych.

Skarżąca wnosi pośilkowo, iż sposób obliczania grzywien nałożonych na adresatów w zaskarżonej decyzji został naruszony w związku z tym, iż Komisja niewłaściwie rozłożyła odpowiedzialność pomiędzy europejskie i japońskie przedsiębiorstwa. Skarżąca uważa w tym względzie, iż Komisja nie dokonała właściwej oceny wagi i czasu trwania naruszenia, a zatem potraktowała ją w sposób dyskryminujący.

(¹) „KRIG” oznacza „kontyngent rozdzielnic z instalacją gazową”.

Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2007 r. — Francja przeciwko Komisji

(Sprawa T-116/07)

(2007/C 140/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues oraz S. Ramet, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzją z dnia 30 czerwca 1997 r., przyjętą na wniosek Komisji oraz zgodnie z procedurą przewidzianą w dyrektywie 92/81/EWG (¹), Rada upoważniła państwa członkowskie do zastosowania lub do dalszego stosowania istniejących obniżonych stawek podatku akcyzowego lub zwolnień od tego podatku w odniesieniu do niektórych olejów mineralnych używanych do celów szczególnych. Czterema następującymi po sobie decyzjami Rada przedłużała to upoważnienie, przy czym ostatni okres upoważnienia upływał w dniu 31 grudnia 2006 r. Francja upoważniona została do stosowania obniżonych stawek lub zwolnień w odniesieniu do ciężkiego oleju napędowego wykorzystywanego jako paliwo do produkcji tlenku glinu w regionie Gardanne.

Pismem z dnia 30 grudnia 2001 r. Komisja powiadomiła Francję o swojej decyzji w sprawie wszczęcia postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE, dotyczącego zwolnienia od podatku akcyzowego olejów mineralnych wykorzystywanych jako paliwo do produkcji tlenku glinu w regionie Gardanne (²). Po przeprowadzeniu tego postępowania Komisja wydała w dniu 7 grudnia 2005 r. decyzję 2006/323/WE, w której uznała

zwolnienia od podatku akcyzowego olejów mineralnych wykorzystywanych jako paliwo do produkcji tlenku glinu w regionie Gardanne, w regionie Shannon i na Sardynii, stosowane odpowiednio przez Francję, Irlandię i Włochy, za pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE, częściowo niezgodną ze wspólnym rynkiem i w związku z tym nakazała zainteresowanym państwom członkowskim przystąpienie do odzyskania tej pomocy⁽¹⁾. W skardze wniesionej w dniu 17 lutego 2006 r. Francja zażądała częściowego stwierdzenia nieważności tej decyzji, w zakresie, w jakim dotyczy ona zwolnienia przyznanego przez Francję w regionie Gardanne⁽²⁾.

Komisja postanowiła rozszerzyć formalne postępowanie wyjaśniające dotyczące zwolnienia od podatku akcyzowego olejów mineralnych wykorzystywanych do produkcji tlenku glinu na okres od dnia stycznia 2004 r. Po umożliwieniu państwom członkowskim i zainteresowanym podmiotom trzecim przedstawienia uwag w tej kwestii, Komisja przyjęła decyzję C (2007) 286 wersja ostateczna z dnia 7 lutego 2007 r. dotyczącą zwolnienia od podatku akcyzowego olejów mineralnych wykorzystywanych jako paliwo do produkcji tlenku glinu w regionie Gardanne, w regionie Shannon i na Sardynii, stosowanego odpowiednio przez Francję, Irlandię i Włochy (pomoc państwa nr C 78-79-80/2001). Ta decyzja została zakwestionowana w ramach niniejszej skargi.

Na poparcie swojej skargi skarżąca powołuje się na dwa zarzuty, spośród których pierwszy opiera się na naruszeniu pojęcia pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE. Skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła prawo stwierdzając istnienie pomocy państwa, podczas gdy nie zostały spełnione wszystkie przesłanki uznania danego środka za pomoc, określone w wyroku w sprawie Altmark⁽³⁾. Twierdzi ona ponadto, że decyzje upoważniające do zwolnień do dnia 31 grudnia 2006 r. zostały przyjęte przez Radę na wniosek Komisji, która zdaniem skarżącej powinna była przed wystąpieniem z takim wnioskiem upewnić się, że upoważnienie nie prowadzi do zakłóceń konkurencji. Skarżąca uznaje zatem, że Komisja nie mogła, z jednej strony, proponować Radzie przyjęcia decyzji upoważniającej do zastosowania zwolnienia od podatku akcyzowego, niesprzeciwiając się przedłużeniu tego upoważnienia do dnia 31 grudnia 2006 r., a z drugiej strony — twierdzić, że zwolnienie to stanowi pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem od dnia 1 stycznia 2004 r.

Drugi zarzut podniesiony przez skarżącą opiera się na braku uzasadnienia, z uwagi na fakt, że zaskarżona decyzja nie zawiera wyjaśnień dotyczących odpowiedniego rynku lub pozycji różnych przedsiębiorstw na tym rynku czy też charakteru naruszenia konkurencji lub wpływu na rozważaną wymianę handlową.

(1) Dyrektywa Rady z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od olejów mineralnych

(2) Opublikowana w Dz.U. C 30 z 2.2.2002

(3) Decyzja C (2005) 4436 wersja ostateczna, pomoc państwa nr C 78-79-80/2001, Dz.U. 2006 L 119, str.12

(4) Sprawa T-56/06, Francja przeciwko Komisji, komunikat opublikowany w Dzienniku Urzędowym z 22.4.2006, C 96, str. 21

(5) Wyrok Trybunału z dnia 24 lipca 2004 r. w sprawie C-280/00 Altmark Trans, Rec. str. I-7747

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2007 r. — Areva i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-117/07)

(2007/C 140/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: AREVA SA, AREVA T&D HOLDING SA, AREVA T&D SA (Paryż, Francja) i AREVA T&D AG (Oberentfelden, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci A. Schild i J.-M. Cot)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji z dnia 24 stycznia 2007 r., w zakresie w jakim przypisuje ona AREVA T&D SA i ALSTOM S.A. odpowiedzialność solidarną z tytułu praktyk antykonkurencyjnych wprowadzonych w życie w okresie między 7 grudnia 1992 r. a 8 stycznia 2004 r. oraz z drugiej strony, przypisuje AREVA T&D SA, AREVA T&D AG, AREVA T&D HOLDING S.A. i AREVA S. A. odpowiedzialność solidarną z tytułu praktyk antykonkurencyjnych, wprowadzonych w życie w okresie między 9 stycznia 2004 r. a 11 maja 2004 r.;
- posiłkowo, umorzenie lub istotne zmniejszenie kwoty grzywny nałożonej na AREVA T&D SA, AREVA T&D AG, AREVA T&D HOLDING S.A. i AREVA S.A.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Poprzez niniejszą skargę, skarżący wnoszą o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 6762 wersja ostateczna z dnia 24 stycznia 2007 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 EOG (sprawa COMP/F/38.899 — Urządzenia z izolacją gazową) dotyczącego kartelu w dziedzinie projektów odnoszących się do urządzeń z izolacją gazową), w zakresie manipulowania procedurą przetargową dotyczącą tych projektów, ustalania cen minimalnych ofert, przydzielania kontyngentów i wymiany informacji. Posiłkowo, skarżący wnoszą o zmniejszenie kwoty grzywny nałożonej na niego w zaskarżonej decyzji.

Skarżący podnoszą siedem zarzutów na poparcie ich żądań.

Pierwszy zarzut opiera się na naruszeniu przez Komisję przewidzianego w art. 253 WE obowiązku uzasadnienia, ponieważ uzasadnienie było sprzeczne i niewystarczające w odniesieniu do elementów odnoszących się w szczególności do przypisania praktyk antykonkurencyjnych, uznanie solidarnej z ALSTOM S. A. odpowiedzialności i zwiększenia podstawowej kwoty grzywny nałożonej w związku z występowaniem AREVA T&D S. A. w naruszeniu w charakterze przywódcy.